

des. Sobre si se'n farà una versió cinematogràfica... en els nostres millors somnis esperem que sí, però s'haurà de tenir paciència i veure què passa i com va l'obra.

Iris: -Ja n'hi ha, però és més pel tema de publicitat, de moment.

Quin és l'actor més petit de l'obra? Va costar que els nens s'apreguessin els papers?

Marta: -Crec que les més petites eren les bessones, amb 9 anys. Les nenes protagonistes: una era la Black Rose petita i l'altra, la Crimson Rose petita; eren bessones que les vam fer tenyir de colors diferents.

Són nens molt bons, així que no els va costar més que a nosaltres

Iris: -D'edat? Les bessones que feien de Black i Crimson petites, tenien 9 anys. No, gens, són nens que fa temps que estan a l'escola de teatre. Realment, en una obra de teatre, quan els actors estan sobre de l'escenari, tots es transformen i queden a una mateixa edat. No perquè siguin "petits" els ha de costar més, aquí hi compta l'experiència...

Qui de l'obra parla perfectament l'anglès?

Marta: -Hi havia un nen, Robert Gammon, que era anglès, així que ell el domina, així com la Margarett Ashton, la professora Steel. Altres nens anaven a l'escola anglesa "Saint George's" (Virgínia Gómez, Maria Lagreé, Marta Palou). També la noia que feia de Crimson Rose és professora d'anglès, però el cert és que la nostra exprofessora i amiga Montse Jorba ens va preparar molt bé!

Iris: -Un dels nens, Robert Gammon és anglès, la Virginia, la Marta Palou... són del St. George's School. Obviament, Margarett Ashton. Dàlia Gironès, Marta Prieto, en Kim Planella...

Què representava el personatge del paraigua, vestit de negre?

Marta: -És el gran misteri de l'obra! Tothom pregunta el mateix! Aquest personatge representava la tendència natural de les coses a anar cap a

la degeneració. Les coses, a mesura que passa el temps, en lloc d'anar a millor, sempre tendeixen a anar a pitjor... i aquest personatge és el que representava.

Iris: -Representa la tendència natural de les coses envers tot allò negatiu.

Vau tenir problemes amb els efectes especials?

Marta: -Tots els efectes especials eren pràcticament manuals, així que sempre poden fallar perquè depenen de persones (i les persones cometten errors), però durant aquells dies no, crec que no van fallar.

Iris: -Si us referiu als focus mòbils... Els normals. A vegades el material arriba dos dies abans d'estrenar.

Quin pressupost pot tenir una obra d'aquestes característiques?

Marta: -Les obres de teatre musical són especialment cares. De totes maneres, és relativament fàcil aconseguir amb poques coses efectes molt sorprenents.

Iris: -Depèn, els diners són un termòmetre per mesurar l'espectacularitat.

Anireu a Londres? Penseu arribar més lluny?

Marta: -Sí i sí! A Londres hem hagut de retardar l'estrena perquè hem hagut de canviar personatges de l'obra i s'ha d'assajar amb la gent nova.

I ja hem connectat amb teatres a Holanda, Rússia i Alemanya. De totes maneres, Londres i el seu West-End és el punt més important per al teatre musical europeu i mundial, juntament amb Broadway (Nova York).

Iris: -Sí, és clar. Bé, Londres per nosaltres és el punt més alt, allà hi ha el West-End i la manera de fer teatre que nosaltres entenem i ens agrada. Personalment no trobo cap lloc millor que el West-End.